

Sygn. akt II Ka 155/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2014r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu – Wydział II Karny w składzie :

Przewodniczący : SSO Arkadiusz Penar

Sędziowie: SSO Anna Pater (spr.)

SSO Kazimierz Kmak

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Olszowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Romana Raczka

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2014r.

sprawy S. G.

oskarżonego o przestępstwo z art.288§1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu VIII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w Muszynie

z dnia 4 grudnia 2013r. sygn. akt VIII K 348/13

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uchyla orzeczenie z pkt. IV o obowiązku naprawienia szkody,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 155/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 15 maja 2014 r.

S. G. oskarżony był o to, że w dniu 05 września 2013 r. w K., rejonu (...), umyślnie uszkodził samochód osobowy marki B. o nr rej. (...) w ten sposób, że kopnął w reflektor powodując rozbicie klosza reflektora, czym spowodował szkodę w mieniu P. K. w wysokości 1.180 zł,

tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 4 grudnia 2013 r., sygn. akt VIII K 348/13, Sąd Rejonowy w Nowym Sączu VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Muszynie uznał oskarżonego S. G. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu stanowiącego przestępstwo z art. 288 § 1 kk i wymierzył oskarżonemu karę ośmiu miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawieszając jej wykonania na dwuletni okres próby oraz karę 50 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł. Na mocy art. 46 § 1 kk Sąd Rejonowy zobowiązał oskarżonego do naprawienia wyrządzonej szkody przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. K. kwoty 1.180 zł w terminie trzech miesięcy od

uprawomocnienia się wyroku. Sąd Rejonowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 zł tytułem wydatków i kwotę 230 tytułem opłaty.

Powyższy wyrok zaskarżyli apelacjami oskarżony (w całości) oraz oskarżyciel publiczny (na korzyść oskarżonego, w części dotyczącej orzeczenia o karze).

Oskarżony w samodzielnie sporządzonej, krótkiej apelacji podniósł, że po ustaleniach z prokuratorem pokrzywdzony zgodził się listownie na wcześniejsze wyrównanie szkody i wycofanie oskarżenia.

Prokurator zarzucił w apelacji obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 343 § 7 kpk w zw. z art. 335 § 1 kpk polegającą na bezpodstawnym uwzględnieniu wniosku prokuratora o skazanie S. G. bez przeprowadzenia rozprawy i zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 1.180 zł w sytuacji, gdy oskarżony wcześniej naprawił szkodę w całości. Podnosząc ten zarzut prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji prokurator podniósł, iż w końcowej fazie postępowania przygotowawczego oskarżony za jego pośrednictwem skontaktował się z pokrzywdzonym i dokonał na jego rzecz przelewu w kwocie 1.180 zł naprawiając w ten sposób w całości wyrządzoną szkodę, o czym pokrzywdzony pisemnie poinformował cofając jednocześnie wniosek o ściganie. W tej sytuacji orzekający w sprawie sąd powinien był doprowadzić do modyfikacji wniosku złożonego z aktem oskarżenia o orzeczenie uzgodnionej kary, tym bardziej, że wniosek ten zawierał wadliwą podstawę prawną. Prokurator podniósł także, iż nie istnieją wątpliwości co do tego, że przedstawione sądowi pismo o naprawieniu szkody i o cofnięciu wniosku o ściganie pochodzi od pokrzywdzonego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja prokuratora okazała się zasadna, aczkolwiek zawarty w niej wniosek o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nie zasługiwał na uwzględnienie. Apelacja oskarżonego zasługiwała na uwzględnienie jedynie w części dotyczącej orzeczonego obowiązku naprawienia szkody.

Zarzuty zawarte w obu apelacjach, a dotyczące orzeczonego przez Sąd Rejonowy obowiązku naprawienia szkody są zbieżne, dlatego wystarczające będzie ustosunkowanie się do nich łącznie aby uniknąć zbędnych powtórzeń. Zarzuty obu apelacji wskazujące na bezpodstawność nałożenia przez Sąd Rejonowy środka karnego określonego w art. 46 § 1 kk są w pełni zasadne. Sąd pierwszej instancji orzekając na posiedzeniu w trybie art. 343 § 1 - 6 kpk jest związany treścią uzgodnień między oskarżonym oraz prokuratorem poczynionych w trybie art. 335 § 1 kpk i nie może wydać innego wyroku niż skazujący, a nadto orzec innej kary lub środka karnego od uzgodnionych przez strony, jednakże wniosek ten nie jest dla sądu wiążący, a na wypadek ujawnienia okoliczności mających wpływ na treść wyroku winien doprowadzić do modyfikacji wniosku przez strony bądź skierować sprawę na rozprawę (art. 343 § 7 kpk).

W rozpoznawanej sprawie niewątpliwie wniosek o dobrowolne poddanie karze winien być zmodyfikowany, albowiem po skierowaniu aktu oskarżenia do sądu a przed wydaniem wyroku doszło do naprawienia szkody przez oskarżonego poprzez zapłatę kwoty 1.180 zł na rzecz P. K.. Fakt ten pokrzywdzony potwierdził pismem z dnia 7.10.2013 r. cofając jednocześnie wniosek o ściganie (k. 38a). Sąd Rejonowy zbagatelizował fakt naprawienia szkody i bezpodstawnie orzekł obowiązek jej naprawienia na podstawie art. 46 § 1 kk argumentując, iż pismo pokrzywdzonego rodzi wątpliwości co do jego autorstwa. Argument ten jest jednak całkowicie chybiony, albowiem po pierwsze Sąd Rejonowy odniósł się do zawartego w tym samym piśmie cofnięcia wniosku o ściganie – nie uwzględnił go (k. 47), a zatem nie miał wątpliwości, iż wniosek pochodzi od osoby uprawnionej. Po wtóre jeśli Sąd Rejonowy posiadał w tym zakresie wątpliwości winien był kwestię tę wyjaśnić przed wydaniem wyroku. W ocenie sądu odwoławczego nie ma jakichkolwiek przesłanek, by sądzić, że pismo z dnia 7.10.2013r. nie zostało sporządzone przez pokrzywdzonego i nie potwierdza dostatecznie faktu naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Pismo z dnia 7.10.2013 r. niewątpliwie jest konsekwencją zabiegów czynionych przez oskarżonego jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego, by doszło do polubownego załatwienia sprawy, na co zgodę wyrażał także i P. K. (k. 25). W związku

z powyższym, wobec ustalenia, że szkoda wyrządzona przestępstwem została naprawiona, nie istniały podstawy do orzeczenia w tym zakresie obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k. Na marginesie tylko dodać należy, że Sąd Rejonowy powielił błąd prokuratora powołując za podstawę prawną tego rozstrzygnięcia przepis art. 46 § 1 kk w sytuacji, gdy jednocześnie orzekł termin wykonania tego obowiązku. Przypomnieć należy, że środek karny z art. 46 § 1 kk jest natychmiast wykonalny po uprawomocnieniu wyroku i niedopuszczalne jest określanie innego terminu spełnienia tego obowiązku.

W związku z powyższym należało zmienić zaskarżony wyrok poprzez uchylenie obowiązku naprawienia szkody orzeczonego w punkcie IV. Wobec zgodnego stanowiska oskarżonego i prokuratora nie było natomiast podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Nie zasługiwał na uwzględnienie drugi zarzut podniesiony w apelacji oskarżonego, który bez sprecyzowania wniosku apelacji zmierzał do wykazania, że pokrzywdzony cofnął wniosek o ściganie, a zatem postępowanie powinno zostać umorzone. Prawdą jest, że pokrzywdzony pismem z dnia 7.10.2013 r. cofnął wniosek o ściganie, jednakże zgodnie z art. 12 § 3 kpk takie postąpienie nie było wiążące dla sądu. Sąd Rejonowy wyjaśnił w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jakie konkretne okoliczności towarzyszące popełnieniu przez oskarżonego przestępstwa zadecydowały o odmówieniu zgody na cofnięcie wniosku o ściganie, zaś argumenty te nie zostały w żaden sposób zakwestionowane w apelacji.

Mając powyższe na względzie na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok we wskazany wyżej sposób, zaś w pozostałej części wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk ze względów słuszności oraz z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżonego Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.